

by překladem mohl pravý smysl a dosah některých z nich býti alterován:

Sekce I. (všeobecná): 1. Les diverses sources du droit, leur équilibre et leur hiérarchie dans les divers systèmes juridiques. 2. La documentation juridique internationale. 3. L'apport des éléments romains et germaniques dans les systèmes juridiques modernes. 4. Relations historiques et ethnologiques des religions et du droit.

Sekce II. (Právo občanské a civilní řád soudní): 5. Rapports du droit commercial et du droit civil. 6. Les principes généraux de la responsabilité délictuelle dans les différents systèmes juridiques. 7. Formation et inexécution des contrats en général. 8. Les jugements déclaratoires.

Sekce III. (Právo obchodní, námořní a práva statků intelektuálních): 9. Le droit d'auteur des journalistes. 10. Le régime juridique des sociétés par actions au point de vue du vote privilégié et de la protection des minorités. 11. L'ouverture de crédit. 12. Le statut international de la radiodiffusion au point de vue de la défense des entreprises de radiodiffusion contre les utilisations commerciales de leurs émissions.

Sekce IV. (Právo veřejné a právo trestní): 13. Responsabilité de l'Etat en droit interne. 14. Le régime administratif; avantages et inconvénients. 15. Unification des règles relatives à l'extradition. 16. De l'application de la loi pénale d'un Etat aux infractions commises par des étrangers hors de son territoire.

Sekce V. (Mezinárodní právo veřejné a soukromé): 17. Exécution des jugements étrangers. 18. Etat comparé et conflit des lois en ce qui concerne le mariage religieux et le mariage de *facto*. 19. Nationalité des sociétés de commerce. 20. Méthodes de conclusion des traités internationaux.

Sjezdový příspěvek účastníků jest ustanoven na 12 holandských zlatých a jest jej zaplatiti na účet »Académie internationale de droit comparé« u Rotterdamsche Bankvereeniging v Utrechtu. Pro přípravu československé účasti na sjezdu utvořil se komitét, jehož předsedou jest prof. Dr. K. Hermann-Otavský a jednatelem prof. Dr. Otokar Sommer.

Ještě k zákonu č. 209/1931 o změně některých ustanovení v oboru trestního soudnictví. Byli jsme upozorněni na další nedostatek § 4 tohoto zákona, o němž jsme se již zmínili v minulém čísle. § 4 totiž stanovil, že předseda zastaví trestní řízení usnesením, upustil-li žalobce po zahájení hlavního přelíčení od obžaloby dříve, než se sborový soud odebere k usnášení o rozsudku, neupravil však opravné prostředky proti tomuto usnesení předsedu. A přece otázka, zda žalobce ustoupil od obžaloby, nemusí býti zcela nepochybná, zejména jde-li o ustoupení mlčky podle § 46 tr. ř. I judikatura nejvyššího soudu se již podobnými případy zabývala (sr. na př. rozh. 3984 n. s.). V řízení před okresními soudy možno arci použít § 481 tr. ř., pro řízení před jinými soudy však podob-

ného ustanovení nemáme a postup podle § 15 tr. ř. sotva by tu byl na místě. Nebylo právě nejvhodnější svěřovati zastavení řízení před sborovými soudy předsedovi, již k zachování souměrnosti s § 227 tr. ř., který zastavení ve stadiu předcházejícím hlavnímu přelíčení svěřuje radní komoře, tedy kolegiu. Sluší dále uvážit možnost různosti názorů předsedy a členů soudního sboru, zda tu jsou podmínky zastavení trestního řízení. Předseda jistě nemůže býti donucen, aby řízení zastavil proti svému přesvědčení, má-li však většina členů senátu za to, že tu podmínky zastavení jsou, bylo by vynést zprošťující rozsudek podle § 259 č. 2 v původním znění, kterýžto předpis byl však právě zrušen. Srovnáme-li s těmito pochybnostmi praktický význam § 4, který ve vládním návrhu ani nebyl obsažen, a uvážíme-li, že praxe docházela v podstatě téhož výsledku aplikací § 227 (někdy ovšem ne zcela ve shodě se zákonem), uznáme, že § 4 mohl bez velké škody odpadnouti, neboť úleva, kterou chtěl soudům přinést, nebude značná a zdaleka nevyváží vyšší zatížení způsobené ostatními předpisy zák. č. 207/1931, zejména zrušením záznamů o rozsudku v řízení u okresních soudů.

Veřejné či tajné hlasování. O této otázce přinesla loňská »Prager jurist. Zeitschrift« zajímavou anketu. Nejde tu sice o to, aby porady a hlasování soudu děly se veřejně, nýbrž o to, aby soud — neuváděje ani jmen ani poměr hlasů — nejpozději před konečným rozhodnutím, ale, je-li to možno, už i v dřívějším období sporu oznámil stranám svůj názor o skutkovém ději, o cenění průvodů i právním posuzování věci, tak aby stranám byla dána příležitost ještě se o tom vyjádřiti. Tím by jim bylo umožněno podniknouti vše, čeho uznají po stránce skutkové nebo právní potřebu. Příspěvky zabývají se řešením této otázky de lege lata. Upozorniti dlužno, že osnova sjednoceného civ. ř. soudního touž otázku výslovně řeší v § 182, odst. 2. takto: »Sezná-li předseda, že strany, vyličující skutkový děj, vycházejí s právního hlediska, podle jeho mínění pochybeného, je povinen je upozorniti na možnost jiného právního nazírání a dáti jim návod o tom, co by se podle jeho mínění mohlo jeviti rozhodným ve směru skutkovém i důkazním.« Důvodová zpráva (str. 444) pak podotýká k tomu: »Důležitou novotu přináší § 182 v odst. 2.; chce se jím čeliti stížnostem, jež se ozývají zejména z kruhů advokátských a jež vrcholí v tom, že soudce často neupozorní strany za jednání na možnost jiného právního nazírání, než z jakého vycházejí ony, a teprve ve svém rozsudku je jiným právním názorem překvapí, čímž jim znemožní, aby již za ústního přelíčení mohly přednésti skutečnosti a průvody, s tohoto jiného právního hlediska potřebné.«

Zánik časopisu »Gerichts-Zeitung«. Známý a velmi rozšířený časopis tento přestal tímto rokem vycházeti samostatně. Bude spojen s časopisem »Juristische Blätter«. Časopis »Gerichts-Zeitung« vycházel samostatně po 82 let a ročníky jeho až do převratu najdou se i u nás v úřední knihovně každého soudu, poněvadž to byl za Rakouska jediný odbor. časopis, jež soudy byly povinny odebí-